

ſkulle paatales, naar den Forurettede begjæ-
 det; men da det dog vil kunne være Tilfeldet
 ved en ſlig Overtrædſe, at der ikke er nogen
 Forurettet, ſaa vil Følgen blive, at der ingen
 Paatale vil kunne ſe, og Forbudet vil alſaa
 da være temmelig ubrũſomt. Selve Paatale-
 reglerne ſkal jeg ſom ſagt ikke her behøve.
 Den næſte Vændring, ſom Udvalget ikke kan
 anbefale, er en Indſtrænkning i Retten
 til at fordrø Ufredsbøder for Dyr, ſom man
 forgjæves har ſøgt at optage, en Indſtrænk-
 ning, ſom har fundet ſit Udtryk i de Ord, ſom
 ere tilføiede § 7, 1ſte Stykke, medmindre denne
 kan godtgjøre, at den ſtele Ufred er ham
 utilregnelig. Dette Tillæg maa Udvalget be-
 ſtemt fraraade. — Jeg kan ikke negte, at det
 forſtyrret mig noget, at der tales ſaa høit her
 i Nærheden, ſjøndt Materien ganſke viſt ikke
 er ſaa indviklet.

Formanden: Den ærede Taler yttier,
 at han er generet ved de høie Røſter, ſom han
 hører omkring ſig, og jeg finder heri Øbfør-
 dring til at bede ærede Medlemmer om at tale
 ſagtere.

Ordføreren: Jeg gjentager, at Udval-
 get ikke kan tilraade den Indſtrænkning i Ret-
 ten til at fordrø Bøder, ſom er bleven optagen
 i § 7. Hvis denne bliver ſtaaende, ville
 Ufredsbøder ſaa godt ſom aldrig kunne for-
 dres, og det nye Retsmiddel, ſom Udvalget i
 ſin Tid har troet at burde anbefale, vil labe
 ſaa godt ſom hele ſin Betydning. Hvad for-
 ſtaas der ved, at Ufred er utilregnelig? Den
 er utilregnelig overalt, hvor Gieren af Dyret
 har paſſet paa det paa en almindelig Maade.
 ſaaledes ſom det efter Egnens Skit og de
 ſtedlige Forhold anſes for forſvarligt, hvad
 enten man ſtiller Fordring om Løring eller
 Kobling, eller hvorledes nu Driften holdes.
 Man vil da i Reglen kunne godtgjøre at have
 gjort dette, og den Omſtændighed, at der er
 aabnet ham Vej til at ſet ſig ved at godt-
 gjøre det, vil i Reglen være tilſtrækkelig til
 at afholde Folk fra at benytte denne Vej, da
 man beſtændig maa frygte for, at Omſtæn-
 dighederne ville være pildte. Vi maa ſaaledes
 beſtemt fraraade at optage dette Tillæg. Det

er, ſom i Erklæringen forholdsviſt udførlig om-
 talt, fremkaldt ved den Betragtning, at det ikke
 ſkulde være rigtigt at lade diſſe Ufredsbøder
 blive Gjenſtand for Afſoning. I ſaa Hen-
 ſeende tror jeg, man kan være temmelig rolig,
 naar man overbeier, hvorledes Sagen vil ſtille
 ſig i Praxis. Her er der jo kun Tale om
 Bøder for Ufred af Dyr, hvilke Bøder ſelvſel-
 gelig ikke ere ſtorre, end at Gieren altid vil
 kunne udrede dem. Det vil næſten ikke være
 muligt, at der kan blive Tale om Afſoning, undta-
 gen naar den, der er idømt en Ufredsbøde, ikke vil
 betale den; men er det blot af Stædighed, at han ikke
 vil bære ſig for Dommen, men vil lade det
 gaa til det Yderſte, ſaa maa Afſoningen ogſaa
 paſſere. Udvalget har imidlertid paa dette
 ligesom paa det første Punkt taget under Øf-
 veieſe, om det ikke var muligt at komme det
 andet Thing imøde, og det har i ſin Erklæ-
 ring omtalt den Vej, ſom i ſaa Henſeende
 føremæntlig kunde følges. Al vi imidlertid ikke
 have villet foreſlåa dette, har ſin Grund dels
 i, at man overhovedet har havt Betænkelighed
 ved at komme med et nyt Forſlag paa et ſaa
 ſent Stadium af Sagens Behandling, og dels
 den, at den Beſtemmeſe, at Bøderne ſkulle
 tilfalde de fattiges Kaſſe, er indſat ved en
 Overenskomst, ſom imellem 2den og 3die Be-
 handling blev ſluttet imellem de afgjorte Til-
 hængere af det nye Retsmiddel og navnlig eet
 æret Medlem, ſom havde Betænkelighed ved
 dets Indførelſe, og ſom ikke er her tilſtede i
 Dag. Efterat det ſaaledes er blevet vedtaget,
 at Bøderne ſkulle tilfalde de fattiges Kaſſe,
 have vi jo paa en Maade maattet anſe os
 ſom bundne derved, og vi have derfor ikke
 villet gaa bort fra, hvad der den Gang blev
 vedtaget her i Thinget. Kunde man gaa ind
 derpaa, vilde Bøderne, ſom det er indſat i
 Erklæringen, komme ind under Loven af 16de
 Februar 1866, § 2, og Afſoning vilde ſaa-
 ledes i Reglen ikke indtræde. — Den tredje
 Vændring, ſom vi ikke kunne tilraade, er en
 Udvidelſe af Undtagelſesbeſtemmeſen i ſidſte
 Stykke af § 11. Det Spørgemaal, om Und-
 tagelſen alene ſkal gjælde, hvor de Lodder, der
 afgreſſes, gennemſjæres af Beten, eller tillige,
 hvor de kun grændſe op til en Vej, vil viſt
 nok være i ærede Medlemmers Grindring fra